

Поетическата му философия, обаче, достига до шеметни висоти въ „Пъсенъта на човѣка“. Тукъ наистина усѣщаме Тютчевското дихание на космоса: сждбата на човѣка е поставена на фона на вѣчността, видена е *sub specí aeternitatis*:

Единъ и сжщъ на битието съ урагана,
азъ шеметно се нося, духъ изъ океана
на тъмнина нестресвана отъ сънь за день,
безъ нѣвга мигомъ негде да застана,
напредъ самотно устременъ.

Въ 25 стиха е разказана трагедията на човѣка — на Есхила, Данте, Шекспира, Гете, Достоевски, Нитче...

Презъ тайната на димнитъ потоци звезди,
кръзь ужаса на гробно млъкналитъ бездни,
заслушанъ азъ минавамъ — бди тревоженъ умъ,
съ надежда за минутитъ възмездни
на стигнатъ край въ безкраенъ друмъ.

И може би въ безкрая гоня азъ граница,
съ напраздно вѣрванъ сънь за бждаща зорница —
слѣпецъ пробуденъ, слѣпъ отъ вѣка и на вѣкъ
и може би въ звключена тъмница
отъ своя зовъ азъ слушамъ екъ.

Поразително е това вживяване въ космическия хаосъ, „астрономическиятъ“ погледъ, съ който сж видени вселенскитъ пространства и този изразителенъ поетично — „алгебрически“ речникъ... Яворовскиятъ човѣкъ се чувствува най-вече въ последната строфа. Тамъ философията на отчаянието е добила пълното си въплъщение въ образитъ на слѣпеца и тъмницата.